

4 Guidede Gallerivandring Borgergade
Etage Projects. Galleri Pi. Last Resort.

**Etage Projects. Progetto Palazzo. Etage Projects x Palazzo Monti Summer Residency Exhibition
October 12 - November 17 2018**

Fredrik Paulsen, Ulrik Weck, Sabine Marcelis + Paul Cournet, Guillermo Santomá, Soft Baroque, Kueng Caputo, Superpoly.

Etage Projects er glad for at præsentere 'Progetto Palazzo', en gruppeudstilling med nye værker fra galleriets kunstnere/designere, produceret mens de boede i Palazzo Monti i Brescia, Italien.

Palazzo Monti er en inkubator for kreativitet og produktivitet, der giver kunstnere en chance for at finde inspiration, skabe nye relationer og skabe samarbejder, mens de bor i vidunderlige omgivelser ved foden af de italienske alper. Palazzoet er bygget i det XIII århundrede, og ligger bekvemt i kort afstand fra Milano, Venedig og Firenze og tilbyder bosiddende kunstnere mulighed for at besøge kulturelt rige byer til forskning og inspiration. Indrettet med neoclassicistiske fresker fra slutningen af 1750'erne, giver Palazzo en inspirerende ramme for at skabe samtidskunst og design.

I sommeren 2018 inviterede Etage Projects syv moderne designpraksis til at deltage i et opholdsprogram på Palazzo Monti, der fremmer udveksling og fællesskab blandt disse forskellige praktikere forbundet gennem galleriet. En central inspiration var de store italienske middage kunstnere nydt sammen. Blandt projekterne er Sabine Marcelis og Paul Cournet's 'Lazy Susan', udtænkt i marmor og harpiks, og Superpolys spejl, både som eftertanke for disse deltagende middage.

I løbet af residenciet, udviklede hver designer et nyt projekt og blev matchet med lokale håndværkere for at realisere det som et objekt, der tegner de naturlige ressourcer såvel som den rige tradition for håndværk i regionen. Både Guillermo Santomá og Fredrik Paulsen har brugt lokal marmor i deres værker: Santomá med marmor basketballbackboard ledsaget af en basketball underskrevet af den pensionerede NBA superstjerne Dennis "The Worm" Rodman og Paulsen gennem en stol med marmor sæde, parret med et spejl top bord. Soft Baroque vil vise to transgressive beton søjler og Kueng Caputo slutter sig med deres blomsterpote sokkel, slående med reflekterende gulvmaling. Ulrik Weck skabte en bronze cast vase, som er en revurdering af sine basketvaser.

På tværs af den brede vifte af projekter anerkender man en kritisk nysgerrighed for de lokale materials historie og analoge processer, der matches med en ekspansiv og fremadrettet tilgang til brug, teknologi og æstetik, der er karakteristisk for det udvidede moderne design.

Uge 2 – opsætning af Sarah Entwistles udstilling. 'All that I have acquired in life is yours for the taking, and in fact you must take it.' By Sarah Entwistle

November 23 - February 09 2018

Installed as a series of still lives the exhibition continues the artists dialogue with the archive of her late grandfather and fellow architect, Clive Entwistle [1916-1976].

Galleri Pi. Om en forlæns erindring indtil 25. November. Gruppen DeV+

Kristine Djurhuus
Michala Norup
Kristina Kvalvik
Susanne Schmidt-Nielsen
Kirsten Schauser

4 Guidede Gallerivandring Borgergade Etage Projects. Galleri Pi. Last Resort.

Nogle begivenheder sætter sig i vores bevidsthed som spor, næsten ubemærket i et felt mellem det bevidste og det ubevidste. Måske er det ubetydelige oplevelser eller måske kraftige og livsændrende indtryk. Erindringerne og minderne kan opleves som uordentlige og usammenhængende anelser i vores bevidsthed. De lægger sig som punkter, der kan fremkalde løsrevet fra mindets afsæt og kan genopstå som fornemmelser genereret af steder, lugte eller lyde. Det er fornemmende erfaringer der opstår i mødet med den materielle verden, f.eks. et kunstværk. Med afsæt i den tanke skabes værker med rum for beskuerens erindringskartotek.

I 2015 gik de 5 kunstnere sammen som gruppe for at lave udstillinger på hhv. Kalundborg museum, Kunstpakhuset i Ikast, Sydslesvigs danske Kunstforening samt Bispegården (Kalundborg kunstforening). Udstillingerne havde stor succes og løftede sig op over den enkeltes bidrag: Der opstod emergens og som en naturlig forlængelse heraf også et ønske om at fortsætte samarbejdet.

Ved første øjekast er der stor spredning i udtryk – fra det subtile til det mere voldsomme, fra det abstrakte til det realistiske. Der arbejdes med tegning, maleri, fotografi, video- og installationsobjekter. Hver kunstner har sin egen personlighed, men deres forskellighed har mange fællestræk. Der er sanselighed, underfundige fortællinger og små nuancer med en afdæmpet tonalitet – en nærmest Hammershøisk tone. Værkerne udstråler en stærk indre kraft, som bindes sammen i deres udsigelighed.

Udstillingen "Om en forlæns erindring" er kurateret af DeV+ og er opsat så værkerne går i dialog med hinanden og udstillingsrummet i Galerie Pi.

Susanne Schmidt-Nielsens værker tager afsæt i menneskelige vilkår og måder at håndtere livet på. Fortællingen aflæses i installationen af værket, hvor hun har fokus på hvorledes vi møder værket, krop til krop, men også i skabelsen af værket, hvor de mange bearbejdnings efterlader lag med synlige spor. Schmidt-Nielsen er optaget af materialet som medfortællende element. Derfor er det nøje udvalgt for dets genkendelighed samt iboende struktur og stemning. I værkerne er der en indbygget lineær tidslighed, hvor erfaringer bygges oven på hinanden. Der optræder i ligeså høj grad en tidslighed, ikke bundet af et linjeforløb, som viser at vi henter det relevante frem fra vores personlige arkivskab efter behov, uagtet den rækkefølge erfaringerne er lagret i.

Kristina Kvalvik arbejder med den konceptuelle films undersøgende og kritiske greb. Værkerne relaterer til spørgsmål omkring overvågning, det uforklarlige og det truende. Hun arbejder med film ud fra et fortællerperspektiv, som undersøger blikkets position og vor evne til at tolke hvad vi ser. Hun sætter spørgsmålstejn ved hvem der ser, og med hvilket blik. Kvalvik arbejder med bevægelige billeder, der tager form af store installationer, med udgangspunkt i et narrativt format. Med en underliggende og stille dramatik genskaber hun stemninger, følelser og magi.

Kristine Djurhuus søger mod enkeltheden i materialevalg, arbejdsmetode og udtryk. Repetitionen er et formelt greb i hendes arbejde. I gentagelsen åbner der sig et tidsløst imaginært rum af nærvær og stilhed. Papirets skrøbelighed og materialitet fremhæves gennem store og sarte værker, der strækker sig ud fra væggen og loft og interagerer med luftstrømmene fra beskuerens bevægelser i rummet. Til udstillingen vil Kristine Djurhuus skabe større skulpturelle papirværker. Hun vil gå i proces med en serie værker, som alle bliver variationer over temaet tidslinjer. Gennem forskellige linjeforløb, vil hendes fokus være at skabe åbne mønstre der synes i konstant bevægelse, som visuelle og taktile energifelter.

Michala Norup arbejder med analogt fotografi, tegning og installation. Hendes arbejde tager afsæt i en stor interesse for lys, tid og rum. Norup bevæger sig arbejdsmæssigt i et grænseområde mellem det idébaserede, det rent intuitive og det observerende. Hendes arbejde opstår i højere grad som åbenbaringer frem for forklaringer. I modsætning til en rent konceptuel fremgangsmåde fremtræder

værkernes betydning ikke nødvendigvis i starten af processen, men i højere grad løbende eller afsluttende. Der vil være vigtige elementer, som fx de muligheder og begrænsninger der ligger i de medier hun arbejder med, som hun lader rum for kan opstå undervejs i arbejdsprocessen.

Kirsten Schauer har fokus på forbindelsen mellem figur og baggrund samt repræsentation og abstraktion. Hun undersøger i sine billeder forholdet mellem virkelighed og illusion - eller rettere virkeligheden som illusion. Schauer maler primært med oliefarver på lærred, og arbejder idébaseret i serier med udgangspunkt i egne fotografier eller stills fra film. Spændingsfeltet mellem maleri og virkelighed undersøges. Når motiv, konturer og overflader opløser sig, dukker brudstykker af fjerne minder op. Det fremkalder følelsen af at noget er tilstede og ikke tilstede på samme tid og tilskueren bliver på den måde inviteret til at træde ind i maleriet.

Last Resort. FREDDY FRAEK en memoriam and in the rhythm ! please indtil 24. november 2018

Det er en stor ære for Last Resort at præsentere en mindeudstilling for Freddy Fraek.

I Danmark forbinder mange Freddy Fraek med hans år som folkekær entertainer; elsket musiker og skuespiller. Paradoksalt nok, var han i udlandet udelukkende kendt som internationalt anerkendt billedhugger. Ikke uden grund, da han havde en mere end 50-årig karriere som billedkunstner, med utallige udstillinger på diverse større institutioner, store udsmykninger og repræsentation i mange år af et af verdens førende gallerier.

Freddy Fraek (f. 1935, København) var elev på Det Kongelige kunstakademi fra 1960 til 1966. Fra 67 til 79 var han lektor på samme skole ved afdelingen for mur- og rumkunst og opbyggede afdelingen for metalarbejde. Interessen for metal, havde han fra sin far, som arbejdede med maskiner og lærte Freddy smedekunsten. Han blev derfor lærling på en maskinfabrik i København, efter sin realeksamen i 1952, omtrent samtidig med at han startede sit første jazzband.

Musikken fyldte meget, i tiden på akademiet, men fra slutningen af 1970erne var hans ønske at fokusere udelukkende på billedkunsten, og da han i 1983 modtager Statens Kunstfonds treårige arbejdslegat, får han mulighed for at udleve dette.

I mere end 20 år delte han tiden mellem Paris og København, med sin hustru, Gun Gordillo. De mødte hinanden som lektorkolleger på kunstakademiet i 1974. Lejligheden i Paris var deres tænkeboks hvor de havde deres daglige liv med deres gallerist, Denise Rene og de mange internationale stjernekunstnere der var tilknyttet hende, og i Holbergsgade i København, havde de lejlighed, atelier og smedeværksted hvor de udførte de værker som ikke krævede arbejde i industriel skala: på skibsværfter, i stenbrud osv., imens de lavede udstillinger og udsmykninger i hele Europa.

Fraeks arbejde indeholder både humoren og alvor. Det formelle og det uformelle. De er ofte afdæmpede og bygger på en udforskning af jordnære materialer, som sten og metal, men også larmende; i deres ofte enorme dimensioner og bogstaveligt i de der indeholder lyd. Legen med dimensioner, materialer og modsætninger blev kendetegnet for hans værker hvor han kunne få selv meget bastante og flere tons tunge værker til at virke legende, dansende, og lette. Mange vil huske hans enorme tommestokke som satte mål på deres omgivelser på en humoristisk vis, men ofte også lavede om på dimensionerne. Eller når han udfordrede den klassiske geometri med nye dimensioner der drillede øjet.

En af de afgørende oplevelser for Freddy Fraek ift. hans virke som kunstner var mødet med pyramiderne i Egypten, som han nåede at besøge syv gange i årene 73-85. Fascinationen af de ubegribelige størrelsesforhold, geometrien og lyden fra sarkofagerne blev afgørende elementer i hans kunst. Derudover

4 Guidede Gallerivandring Borbergade Etage Projects. Galleri Pi. Last Resort.

fandt han stor inspiration i kunstnerne Olle Bærtling, Leon Polk Smith, Donald Judd og John Cage samt musikeren Thelonious Monk.

I 1958-60 går Fraek på tegneskolen ved Ny Carlsberg Glyptotek, og på kunstakademiet bliver fokus grafik og tegning. Grafikken følger ham i mange år, hvor motivkredsen ofte er humoristisk, absurd og indeholder sommetider observationer med formelle grafiske kvaliteter. Det kan være hvordan en enorm færge tager sig ud, når man ser den gennem en lang gade, hvor den sejler forbi gadens udmunding til en havn: man vil opleve den i brudstykker og kun fantasien kan skabe et billede af det samlede skib. Perspektivet både skaber og slører dimensionerne.

Denne fascination af legen med dimensioner fortsatte i den grad efter mødet med pyramidernes, hvor linealen efterfølgende blev et dominerende motiv i grafik og skulpturer. Der blev sat dimensioner på faste størrelser som torve og togstationer men også abstrakte størrelser som hastighed og den frie leg. Selv en målestok på stilarter gennem kunsthistorien.

I 1984 opdager han stenarten diabas, som både han og Gun Gordillo kommer til at arbejde med i flere år. Stenen har den særlige karakteristika at den er verdens hårdeste sten (efter diamant) og med den udfører han især sten- og jernskulpturer i mange år frem.

Et motiverne som gentager sig i diabasskulpturene er sarkofager, i et minimalistisk og formelt formsprog. Sarkofagen er ligeledes inspirationen til hans første lydskulpturer, som bygger på lyden han har oplevet fra en åben sarkofag. De første lydskulpturer bliver præsenteret i Cisterne i 1998 og er udført af industrielle stålrammer eller -bjælker i kombination med fjederstål og elektromagnetiske motorer.

I takt med at helbredet udfordrer Freddy Fraek i slutningen af 00erne, bliver det fysisk meget krævende arbejde, som hans værker ofte var, opgivet, men han forsætter indtil få år før sin død, trods adskillige hjerneblødninger, med at udføre træ-, bakelit-, resin- og stålrelieffer som blev lavet i en skala som var mere overskuelig at arbejde med. De indeholder forsat humoren og legen.

Den aktuelle udstilling hos Last Resort har hovedsagelig fokus på Freddy Fraeks lydskulpturer og arbejdet med relieffer og mindre skulpturer i de sidste år af hans liv.

Lydskulpturene er endnu en af Freddys modsætninger: hvor han med sin Banjo skabte musik som var enorm tonal, skaber skulpturene en slags atonal antimusik. De spiller individuelt og uforudsigeligt, og skaber en fælles klangbund som passer fint ind i det 20. århundredes kunsthistorie, side om side med Dadaismen og Fluxus. De er minimale i deres udtryk, næsten introverte, og lydbilledet bevæger sig mellem det enkelte anslag på et instrument til lyden af smedens hammer.

Each body has a tone of its own. Og det gælder også disse skulpturer.

I 1965 blev Freddy Fraek spurgt om hvorfor han lukkede øjnene når han spillede musik. Svaret var at alle bluesmusikere han beundrede var blinde. Med disse værker skabte han noget så sjældent som skulpturer som også hans blinde helte ville kunne have nydt. Freddy kunne mestre det umulige, hvilket han også gør her, med sin koncert fra graven.

Freddy Fraek, 22. november 1935 - 24. oktober 2016, København, uddannet fra Det Kongelige Kunstakademi 1960-1966, Lektor ved Det Kongelige Kunstakademi 1967-1979, bosat i Paris fra 1988-2005, gift med Gun Gordillo 1974-2016.

Af separatudstillinger kan bl.a. nævnes Nordjyllands Kunstmuseum, Lunds Konsthall, Wanås, Leopold Hoesch Museum, Århus Kunstbygning, Cisterne og adskillige udstillinger hos Galerie Denise Rene, samt deltagelse på Art Basel og andre af verdens førende messer. Udsmykninger bl.a. på Hammarsbykaj i Stockholm, Stockholms undergrundsbane, Bispetorvet, København.

Susanne Ottesen. Morten Buch. New Paintings

Morten Buchs solo-udstilling New Paintings er en eklektisk præsentation af maleriets potentialer, der viser tegneserieagtige motiver med sorte konturerende linjer blandet med skulpturdudseende objekter, collagelignende farvesammensætninger og værker malet våde i våde i en kontinuerlig bevægelse. Flere af de udstillede værker stammer fra skitser, der hurtigt er tegnet på en iPhone. Lysstyrken og tempoet i dette medium opretholdes i de endelige malerier, der er karakteriseret ved humor og legendariske bevægelser.

Sammensætningen af de malede farveformationer og de mere genkendelige tegneobjekter skaber sammen en slags uforfyldt forhold mellem elementerne, hvilket resulterer i en levende spænding mellem tegning og farve mellem overflade og perspektiv. Som med arbejdet Ankomst hvor fragmenter af et ternet picnictæppe er synlige her og der, inviterer beskueren ind i billedet for et øjeblik med at bryde med maleriets ellers collagelignende fladhed.

Værkerne trækker inspiration fra kendte daglige genstande - en vase, en sko, en krykke osv. - samt brugen af massekultur, design og dekorative elementer set gennem Pop Art-objektivet. De samme motiver duplikeres på lærredet eller vises i flere værker, hopper fra et maleri til det næste. Morten Buch arbejder endda med dobbelte billeder i gråtoner, så to værker vises parallelt som hinandens dobbelte. Den potentielt uendelige gentagelse af motiver bruges både som et koncept i malerierne, men også i en meget bogstavelig forstand i et tapet skabt af Buch. Her når det gentagne koncept sin yderste, når udråbstegn bliver multipliceret på papir i et ordløst udråbstegn.

Udstillingen New Paintings kan ses som en fortsættelse af Morten Buchs langtidssamarbejde med picnicmotivet, noget der også er til stede i Buchs soloudstilling Picnic på Kastrupgårdsamlingen. Til denne særlige udstilling har han skabt en række monotyper, der alle vedrører picnic-situationen mellem natur og kultur, naturlighed og kunstighed, sprog og abstraktion. Udstillingen Picnic er et samarbejde mellem Kastrupgårdsamlingen og Horsens Kunstmuseum.

PICNIC: En skriggrøn sofa malet op i heftige penselstrøg udfylder nærmest hele billedfladens 180 x 240 cm i Morten Buchs Sofa fra 2007, men i et mærkeligt forvredet perspektiv, der tillader beskueren at se sofaen både forfra, oppefra og nedefra. Sofaen bliver i MB's maleriske transformation, hvor den fede oliemaling er påført lærredet med størst mulig pensel og voldsomme armbevægelser, nærmest skulptur – og i hvert fald noget andet end en brugsgenstand og et dagligdags møblement, som den nøgterne titel 'sofa' ellers indikerer. Den skriggrønne form maser sig på ud mod beskuerens rum og krop, hvorved den opløser sofaens traditionelle form og funktion og nærmere skaber en ny form, der udfordrer vores idé om en 'sofa' såvel som vores fastgroede perspektiv på den umiddelbare virkelighed. MB's twistede sofa tvinger os med andre ord til at se verden på en ny måde.

Dette at udfordre beskueren til at se sin virkelighed i et andet perspektiv er et karaktertræk for den autodidakte kunstners (f. 1970) produktion som helhed. Helt almindelige genstande som sko, madrasser, telte, vaser og dåser befolker hans lærreder – men her langt fra som almindelige og hverdagsagtige objekter. I en slags supersize-transformation skalerer MB nemlig disse ganske ordinære og egentlig kedelige ting, som vi omgiver os med og ikke længere tænker over, op til helt nye dimensioner og perspektiver, så de pludselig trænger sig på og gør opmærksom på sig selv. Samtidig isolerer MB objekterne fra deres velkendte omgivelser, så de fremstår i Claes Oldenburgske forstørrelser, lidt deforme og

monstrøse i skarpe, til tider skingre farver, placeret i et ellers non-figurativt, nøgent rum. Via dette overdimensionerende og dekontekstualiserende maleriske greb ønsker kunstneren at gøre op med beskuerens vanebetingede og normalperspektiviske oplevelsesform. Hverdagens ordinære, fortrolige, trivielle og næsten "usynlige" brugsgenstande forvandles qua den maleriske forskydning til noget fremmed.

Den ekspressive maleteknik og de gigantiske penselstrøg forlener i kombination med de knaldede farver endvidere objekterne med noget tegneserieagtigt. High og low blandes således i MB's værk, idet en "lav", hverdagslig virkelighed transporteres ind i kunstens sfære – endda med stilistiske links til populærkulturen og tegneserieuniverset. Med dette greb lægger MB sig i forlængelse af popkunstens nedbrydning af skellet mellem det lav- og finkulturelle, og med hans prosaiske, ukrukkede valg af motiv gør han op med den traditionelle kunsthistories værdiladede symboler og ikonografi, der i sig selv kan sikre værkets status som kunst. En traditionel Erwin Panofsky-inspireret analyse giver således ikke megen mening i forhold til MB, hvor man skal lede længe efter klassiske kunsthistoriske motiver og attributter. Man kan med MB måske nærmere tale om en slags "anti-form" i kraft af de banale motiver og uformelige, lidt klodsede dimensioner, der ikke signalerer kunsthistoriens traditionelle værdier, såvel som vores tillærte koder for skønhed. Motiverne opnår derimod en anderledeshed, som beskueren må forholde sig til, hvorved en række nye associationer og betydninger knyttes til de ellers helt almindelige objekter og forlener oplevelsen med det lille gys af opdagelsen af det skønne i det ordinære.

MB's værker kræver altså noget af beskueren, der ikke blot kan trække på det tillærte register af koder for oplevelsen af 'Kunsten' og 'det Skønne', og denne nye betragterposition involverer endog kroppen. For MB's værker kan endsige karakteriseres som "kropslige" – både i kraft af den meget fysiske maleteknik, der giver lærrederne en taktil tekstur med fede lag og klumper, hvor malingen til tider synes påsat nærmest ubearbejdet – men også i kraft af objekternes direkte relation til kroppen: En sko, en madras og en sofa er alle objekter, der relaterer sig til kroppen, og med de twistede perspektiver, deforme megasizes og intense, sanselige og vellystige farver, indvirker værkerne direkte på beskuerens krop, der ganske desorienteres i forhold til størrelse, farve og perspektiv. Beskuerens krop må sanse og navigere på en ny måde i forhold til disse helt almindelige objekter, den ellers er så vant til at være i berøring med.

I sidste instans handler denne både fysiske, visuelle og mentale desorientering hos MB om at stille spørgsmål til ikke blot vores omgivende virkelighed, men også – på en slags maleriets metaplan – at stille spørgsmål ved selve maleriet og kunsten. Værkerne handler med andre ord om, hvordan vi ser. MB isolerer nogle former, der appellerer til ham, fra deres vante kontekst og maler dem dernæst op i fed olie, hvorved de føres ind i kunstens rum, men samtidig tilfører den grove teknik genstandene en slags "klodsethed", der nærmere fører dem tilbage til "stoffet" qua malingens taktile klumpethed. MB's forrige soloudstilling i Galleri Susanne Ottesen fra 2006 refererer med titlen No Halo til denne penduleringen mellem high og low: "Uden glorie", som titlen oversat til dansk betyder, markerer et ønske om at træde ned fra kunstens piedestal af ophøjethed og transcendens for at bevæge sig udenfor kunsthistoriens traditionelle konnotationer, symboler og skønhedsbegreber og derved åbne op for muligheden af dels at se og sanse på ny og dels at generere nye betydninger og begreber ud fra det ved første øjekast fortrolige og selvfølgelig.

På udstillingen Landskab i Galleri Susanne Ottesen i 2009 arbejder MB videre med at udfordre vores vanebetingede måde at se på verden – såvel som at han udforsker selve maleriet og landskabsgenren. Ved at bruge landskabet som udgangspunkt for en undersøgelse af forskellige formalistiske teknikker i maleriet, bliver landskabet hos MB en slags metamaleri. Det samme er på spil i serien Malerier, hvor et væld af kunsthistoriske referencer og motiver mixes i lystig dialog. Som i en slags klassiske trompe d'oeil-malerier har MB malet malerier af malerier, hvorved såvel det traditionelle landskabsmotiv som maleriet som sådan åbnes op med en dynamisk, legende gestus, der tillader læsninger, der går på kryds af det traditionelle kunsthistoriske kodeks.

4 Guidede Gallerivandring Borbergade
Etage Projects. Galleri Pi. Last Resort.

I MB's fortolkning af landskabet byder alle mulige læsninger, fragmenter og associationer sig ind, og der dannes således potentiale for en mere legende tilgang til mediet hos såvel kunstner som beskuer.

Inger Marie Hahn Møller, mag.art. i kunsthistorie